

Arrest

nr. 349 612 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2024 met referentienummer 116909.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIBI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 19 september 2022, dient op 22 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 9 oktober 2023.

1.3. Op 31 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan met pasthoen origine. U bent een soennitisch moslim. U bent geboren in Niazullah, een dorp in het district Dahane Ghorri van de provincie Baghlan. Tot aan uw vertrek woonde u daar samen met uw vrouw, ouders en jongere broer. Uw moeder is een negental maanden geleden overleden aan astma. Uw vader, broer en vrouw verblijven momenteel nog in Niazullah.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In Afghanistan werkte u af en toe in een kebabzaak in Bellaco, een nabijgelegen dorp waar de bazaar gevestigd was. Op een bepaald moment bent u bevriend geraakt met C. (...), een soldaat die in de buurt was gestationeerd. Hij kwam regelmatig kebab eten en gaf steeds een royale fooi. Van tijd tot tijd vroeg hij om winkelboodschappen te bezorgen aan uw huis en aan het huis van uw nicht S. (...). Hij had immers een relatie met haar en wilde op deze manier contact houden. Op een bepaald moment heeft u in opdracht van hem ook een gsm aan haar bezorgd. Ongeveer drie maanden na jullie eerste contact heeft hij gevraagd om met een smoes uw nicht naar de bazaar te brengen. U slaagde hierin door haar familie wijs te maken dat jullie samen kleren gingen kopen. Aangekomen in de bazaar wachtte C. (...) jullie op in een truck van het leger. Hij vertrok samen met uw nicht en gaf u de boodschap om terug naar huis te gaan. Ongeveer 30 minuten later kreeg u telefoon van uw vader dat er geruchten waren in het dorp dat uw nicht was ontvoerd en dat u medeplichtig was. Bij terugkeer in het dorp bent u op aanraden van uw vader uit veiligheidsoverwegingen naar Kabul vertrokken. Diezelfde nacht nog werd u opgebeld door uw vader die wist te zeggen dat C. (...) en uw nicht waren gearresteerd door de taliban. De twee broers van uw nicht waren immers lid van de groepering. Ze werden ondervraagd in het huis van uw maternale oom waar ze bekenden dat u had gefungeerd als tussenpersoon in hun relatie. Uiteindelijk werden ze beiden vermoord. De volgende dag kwamen de taliban naar uw huis om u te zoeken. Uw vader kon hen aanvankelijk nog afwimpelen door erop aan te dringen dat de lichamen van uw nicht en de soldaat eerst begraven moesten worden. Na de begrafenis werd er een jirga samengeroepen die moest oordelen over uw lot. Hierin werd u schuldig bevonden waarna de taliban, dit keer met de uitgeschreven beslissing, opnieuw langs u huis gingen. Uw vader legde zich neer bij het vonnis maar zei hen dat u op de dag van de feiten reeds was gevlucht. Hierna werd in samenspraak met uw vader besloten dat het niet meer veilig was om in Afghanistan te blijven. U bent vervolgens het land ontvlucht en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. Onderweg kreeg u hulp van uw neef S.N. (...) die in Duitsland woont. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 september 2022.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege uw betrokkenheid bij de onwettige relatie van uw nicht.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: De brief die door de jirga en de taliban werd opgesteld en de medische documenten die uw behandeling voor tbc dienen te staven."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de (oude) artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker tracht vooreerst de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op het risico in zijn hoofdte om door de taliban vervolgd te worden wegens (gepercipieerde) verwestering, daar hij al sinds september 2022 in België leeft. Hij wijst in dit verband tevens op het risico als terugkerende Afghaan om slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege zijn gemeenschap.

Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan, evenals de humanitaire en socio-economische situatie daar.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en/of citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 8 april 2026 een aanvullende nota neer, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoekende partij wijst daarbij vooreerst op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari-maart 2025 en april-juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontcijnd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: January-March 2025 Update* (20 maart 2025) https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: April-June 2025 Update* (23 juni 2025) <https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps>

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het non- refoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025) <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-of-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals

arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg.

Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport zowel doden, arbitraire arrestaties, foltering en mishandeling van leden van de regering of van de Afghaanse verdedigings- en veiligheidstroepen

Dat daarnaast de mensenrechten van terugkeerders riskeren geschonden te worden. (nrs. 28 en volgende) Lijfstraffen werden gedocumenteerd op zowel mannen (37) als vrouwen (16) (nr.30)

De Moraliteitswet werd strenger toegepast : Nrs. 32 en volgende.

The de facto authorities increased the implementation and enforcement of such restrictions as those imposed under the Law on the Propagation of Virtue and the Prevention of Vice.

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert :

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door :

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Women's Repression and Summary Trials in Afghanistan 11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

file: (...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025.

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>

Tenslotte, dient nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer. In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen. Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

(...)

MBT terugkeer vanuit het WESTEN: (...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN – TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (....)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER:

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...) PROBLEMEN MET TALIBAN:

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen), Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden

....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen meteen bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties:

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=theworld®i_id=294833164&segment_id=209827&user_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socio-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN:

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen-referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media:

p. 21-22 ev.

(...)

p.49 ev.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)

Dat tenslotte rekening gehouden dient te worden met de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met PAKISTAN.

Dat verzoekende partij meent dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot "schermutselingen" in de grensstreek.

Dozens Dead in Pakistani Airstrike on Kabul - The New York Times

https://www.nytimes.com/2026/03/17/world/asia/afghanistan-pakistan-kabulhospital.html?campaign_id=60&mc=edit_na_20260317&instance_id=172621&nl=breakingnews®i_id=294833164&segment_id=216779&user_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

17/3/2026

Why Are Pakistan and Afghanistan Fighting? - The New York Times

<https://www.nytimes.com/article/afghanistan-pakistan-taliban-airstrikes.html>

Pakistani-Afghan War Takes Heavy Toll on Civilians - The New York Times

<https://www.nytimes.com/2026/03/15/world/asia/afghanistan-pakistan-war.html?searchResultPosition=5>

15/03/2026

Dat verzoeker meent dat deze bijzondere onveiligheid waarvan steeds meer burgers het slachtoffer worden minstens subsidiaire bescherming rechtvaardigt.

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit

een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U bent in België behandeld geweest voor tbc maar uit uw verklaringen - en de medische documenten die u voorlegde, bleek dat u genezen was op het moment van het interview (CGVS, 2). Hoewel u aangaf nog steeds ziek – en erg moe te zijn, verklaarde u wel in staat te zijn het interview te kunnen bijwonen (CGVS, 2-3). Er werd u bovendien de mogelijkheid geboden om een pauze te vragen wanneer u daar de nood toe had (CGVS, 4). U maakte van deze mogelijkheid geen gebruik.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker verwijst naar het standpunt van het UNHCR, van augustus 2021, om een gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten gezien de veranderende en onzekere situatie en om Afghanen toegang te bieden tot het grondgebied. Hij stelt dat het UNHCR recent zijn positie over de toegang tot het grondgebied heeft herbevestigd voor Afghaanse immigranten en citeert in dit verband een passage uit de UNHCR *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan* van februari 2022. Hij stelt dat de Raad (arrest nr. 215 314 van 17 januari 2019) reeds heeft geoordeeld dat door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd en citeert uit het EASO-verslag van januari 2022 waaruit blijkt dat er beperkingen zijn om betrouwbare en actuele informatie te verkrijgen. Hij meent dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de veiligheidssituatie niet bevorderlijk is voor het verkrijgen van bescherming in het licht van de genoemde aanslagen het dus voorbarig moet worden geacht te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich heeft gestabiliseerd. Hij verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, waarin wordt benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om te oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij meent dat de analyse van verweerder over de veiligheidssituatie in Afghanistan voorbarig is, dat men op dit moment niet beschikt over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Verzoeker nodigt de commissaris-generaal uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen ofwel een Fact-Finding Mission te organiseren, waarna hij de richtlijn voor het uitvoeren van een dergelijke missie toelicht en besluit dat het in het licht van de ontwikkelingen duidelijk is dat de door verweerder verzamelde informatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 8 april 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. De bronnen worden vermeld onder punt 3.1.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van oud artikel 48/3 als op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor het standpunt van het UNHCR waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze (oud) artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit de schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/UE of van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij bemiddelaar/tussenpersoon was in de relatie van zijn nicht S. en soldaat C., het koppel met zijn hulp wegliep maar die avond betraft, opgepakt, verhoord en vervolgens vermoord werd door de taliban, zijn neven, die de broers van S. zijn en tevens talibs zijn, naar zijn huis kwamen en hem voor zijn betrokkenheid wilden straffen en de taliban aan zijn vader een brief gaven, waarin de jirga verzoeker de doodstraf oplegde.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 10 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘We kunnen besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimumleeftijd is’. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. (...)

Uw relaas dat u als tussenpersoon fungeerde in de relatie tussen uw nicht en C. (...), de soldaat van het Afghaanse leger, is niet aannemelijk. Allereerst is het niet geloofwaardig hoe u juist in deze positie belandde. U zou een band opgebouwd hebben met C. (...) doordat hij regelmatig kebab kwam eten in de zaak waar u werkte en daarbij telkens veel fooi gaf (CGVS, 19-21). De eerste keer dat hij naar het restaurant kwam zou hij ineens ook uw nummer hebben gevraagd waarna hij u regelmatig opbelde om te vragen hoe het met u ging (CGVS, 23-24). U stelde dit alles niet in vraag en vond het allemaal normaal (CGVS, 21 en 24). Hij maakte nooit een praatje met u als hij naar het restaurant kwam. Hij zette zich, at, betaalde te veel voor zijn maaltijd en vertrok (CGVS, 23). Dat is absoluut geen gedrag dat je kan verwachten van een vriend. Dat u zich vervolgens geen vragen bij het feit dat een onbekende zonder aanleiding plots bevriend wilde worden met u is dan ook opmerkelijk. Ook kon u geen persoonlijke details geven over hem zoals zijn positie in het leger of de regio waar hij vandaan kwam (CGVS, 22). Dat zijn zaken die u als 'vrienden' normaal gezien wel bespreekt, zeker in de Afghaanse context waar netwerken zeer belangrijk zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u direct volledig meeging in zijn opzichtige toenaderingspogingen is niet geloofwaardig.

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u zoveel moeite deed voor hem. Op zijn verzoek bezorgde u boodschappen met eten aan uw ouderlijk huis en het huis van uw nicht (CGVS, 21-22). U stelde zich daar echter nooit vragen bij. "Ik had niet nagedacht en ik had geen info over de motieven van de persoon." waren uw letterlijke woorden (CGVS, 22). Ook wist u niet waarom u hem vertrouwde (CGVS, 23), gezien het belang van netwerken in Afghanistan is dit zeer opmerkelijk. Het is niet geloofwaardig dat u zich geen vragen stelde bij de beweegredenen van deze plotse, spontane liefdadigheid. Bovendien hadden noch uw gezin, noch het gezin van uw nicht bedenkingen bij het feit dat u van tijd tot tijd onverhoeds kwam aanzetten met boodschappen (CGVS, 21-22). Daarnaast bezorgde u in opdracht van hem een gsm aan uw nicht en lokte u haar met een smoes mee naar de bazaar; opnieuw zonder stil te staan bij zijn motieven of de eventuele consequenties van uw acties (CGVS, 24-26). Naar eigen zeggen "wist u heel weinig" over de aard van de relatie tussen C. (...) en uw nicht (CGVS, 22). Dit is uiterst merkwaardig. Als een Pasthoen moet u er zich bewust van geweest zijn dat u de eer van uw familie zou schaden door een ongetrouwde nicht aan een bijna onbekende man over te dragen of zelfs maar in contact te brengen. Immers is de Afghaanse maatschappij een groepsmaatschappij waar het collectieve belang belangrijker wordt geacht dan het individuele. Het is evenmin aannemelijk dat u niet stil gestaan heeft bij de mogelijke gevolgen die u hierdoor kon ondervinden, zeker gezien het feit dat haar broers bij de taliban zouden zitten (CGVS, 17) en eer een van de belangrijkste waarden bij de Pasthoenen is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het vervolg is evenmin waarschijnlijk. Onderweg naar de bazaar zouden u en uw nicht niet gepraat hebben over de eigenlijke reden van de uitstap. Jullie zouden de smoes om kleren te gaan kopen kunstmatig in stand gehouden hebben hoewel jullie ongetwijfeld wisten dat dat niet het doel was van de trip naar de bazaar (CGVS, 25). Dat is vreemd. Jullie hadden op dat moment immers de gelegenheid om vrijuit tegen elkaar te spreken. Aangekomen in de bazaar zou uw nicht meteen ingestapt zijn bij C. (...) die haar stond op te wachten in zijn politietruck. U kreeg vervolgens de boodschap dat uw taak erop zat en dat u terug naar huis mocht keren (CGVS, 25). Het is frappant dat u zich opnieuw geen vragen stelde bij het hele gebeuren (CGVS, 26). Uw nicht vertrok met een quasi onbekende man en u vond dat blijkbaar normaal. (...) Gezien het grote belang van de familie-eer die verweven zit doorheen de Pashtunwali, de gedragsregels van de Pasthoenen, is dit uiterst opmerkelijk. Dat u hier zo gelaten en ongeïnteresseerd mee omging is absoluut niet geloofwaardig.

Verder is het niet aannemelijk dat het nieuws van de verdwijning van uw nicht zich zo snel verspreidde. Amper 20 tot 30 minuten nadat ze in de bazaar in de auto was gestapt, werd u al opgebeld door uw vader (CGVS, 26). Hij wist te vertellen dat het gerucht de ronde deed in het dorp dat uw nicht was weggelopen met een militair en dat u haar had weggebracht (CGVS, 26). Het is opmerkelijk dat op zo'n korte tijdspanne het hele dorp op de hoogte was. Bovendien kon u nauwelijks toelichten hoe het nieuws zich had verspreid. Mogelijks zouden uw burens met een winkel in de bazaar het voorval hebben gezien en doorgezegd. Dit was echter speculatie want u kon niet zeggen welke burens het voorval gezien hadden, óf ze het wel degelijk gezien hadden, wie ze hadden ingelicht erover en hoe en van wie uw vader het nieuws uiteindelijk had vernomen (CGVS, 27). Uw verklaringen hieromtrent waren zo vaag en vrijblijvend dat er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid ervan.

Het vervolg van uw relaas is evenmin waarschijnlijk. Bij aankomst in het dorp zou uw vader direct besloten hebben om u uit veiligheidsoverwegingen naar Kabul te sturen. De broers van uw nicht waren immers leden van de taliban die u sowieso verantwoordelijk zouden houden voor haar verdwijning (CGVS, 27-28). Het is opmerkelijk dat u zelf niet nadacht over dit risico alvorens uw nicht aan een quasi onbekende over te dragen. Wanneer de taliban vervolgens naar uw huis komen kan uw vader hen overtuigen om tot na de begrafenis te wachten alvorens tot actie over te gaan (CGVS, 19, 29). Gezien de reputatie van de taliban is het merkwaardig dat ze hier zomaar mee akkoord gaan. Bovendien had uw vader toen ook reeds kunnen vertellen dat u reeds gevlucht was (CGVS, 29). Over het proces dat daarna werd gevoerd om over uw schuld te oordelen kunnen eveneens opmerkelijke vaststellingen gedaan worden. De jirga leek op initiatief van de taliban te zijn samengeroepen (CGVS, 19) hoewel deze zich volgens uw verklaringen niet openlijk konden vertonen in het dorp en u niet wist of de taliban wel degelijk zelf aanwezig waren (CGVS, 31). Bovendien blijkt uit de brief die u neerlegde dat de ouderen van het dorp en de taliban samenwerkten. Het lijkt er zelfs op dat

de ouderen deel uitmaakten van de taliban. Immers werd de brief ondertekend en gestempeld door het Islamitische Emiraat van Afghanistan en niet door de ouderen afzonderlijk (zie vertaling). Deze vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Nog een aantal van uw verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. Zo zijn uw verklaringen betreffende de ondervraging tamelijk vaag. U wist allereerst niet wie van de taliban er juist aanwezig waren naast uw twee neven (CGVS, 28) en u kent behalve uw twee neven ook geen taliban bij naam (CGVS, 17). Ten tweede was het onduidelijk hoe uw vader erin geslaagd was om te achterhalen wat er juist gezegd werd tijdens de ondervraging. Jullie woonden dichtbij het huis van uw oom en 'misschien' zou iemand van jullie familie hem op de hoogte hebben gebracht (CGVS, 29). Het zijn allerm minst indicaties van een geloofwaardig, doorleefd verhaal. Daarnaast gaf u een aantal tegenstrijdige verklaringen in vergelijking met wat u beweerde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij DVZ dat de dorpsouderen een aantal dagen na de begrafenis van uw nicht waren samengekomen (zie vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS daarentegen beweerde u dat de jirga plaatsvond op dezelfde dag van de begrafenis (CGVS, 29). Toen u hiermee werd geconfronteerd ontkende u dat u zoiets had gezegd tijdens het interview bij DVZ (CGVS, 29). Nochtans werden uw verklaringen aan u voorgelezen en heeft u deze ondertekend ter goedkeuring (zie vragenlijst). U verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geen opmerkingen had over het eerste interview afgenomen bij DVZ en dat aan u werd voorgelezen (CGVS, 6).

(...)Tijdens het interview op het CGVS was er ineens ook sprake van een brief waarin de beslissing stond neergeschreven (CGVS, 19). Toen u hiermee werd geconfronteerd beweerde u dat u pas na het interview bij DVZ aan uw vader zou hebben gevraagd of er tastbare bewijzen waren van de bedreigingen (CGVS, 30). Moest u werkelijk vervolging vrezen kan men verwachten dat u al vroeger actie zou hebben ondernomen om de bewijsstukken te verzamelen die uw vrees kunnen staven. Bovendien had u geen idee wat er in brief stond of welke datum erop stond (CGVS, 30). Dat is toch frappant. Van een verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van (dreig)brief, die de directe oorzaak van zijn problemen vormt, uitvoerig kan toelichten. Deze brief vormt immers de kern van het asielrelaas van de verzoeker, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Het feit dat u moeilijk kan lezen is geen valabel argument (CGVS, 30). Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige overgave aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de documenten te achterhalen. Het feit dat u naliet dit te doen en daarenboven zelf bevestigde dat u geen interesse had in de inhoud van de brief (CGVS, 30), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in het Pasthu kon lezen maar niet schrijven (CGVS, 15).

Verder is het opmerkelijk dat u niet wist of de taliban na uw vertrek nog bedreigingen hadden achter gelaten. Zo zou uw vader er nooit iets over hebben gezegd aan de telefoon (CGVS, 31) nochtans hadden jullie regelmatig contact (CGVS, 12) en woont uw familie nog steeds in het dorp (CGVS, 12). Uzelf zou er ook nooit naar hebben geïnformeerd omdat het u zogezegd niet interesseerde (CGVS, 31-32). Dat is toch frappant en hoogst ongeloofwaardig. Van iemand wiens leven in gevaar is in Afghanistan, kan worden verwacht dat hij alle mogelijke moeite doet om te achterhalen hoe zijn situatie evolueert in zijn thuisland. Van uw vader kan dan weer worden verwacht dat hij u op de hoogte houdt hiervan. Het betreft immers de reden waarom u de uiterst ingrijpende keuze maakte om uw geboorteland te ontvluchten. Het feit dat jullie beiden hier zo laks mee omspringen, getuigt van een onbevattelijke desinteresse in de eigen problematiek en het doet vermoeden dat u helemaal geen gevaar loopt in Afghanistan.

Tenslotte getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Oostenrijk waar u naliet de uitkomst van uw aanvraag af te wachten, van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zo snel mogelijk na aankomst in Europa een asielaanvraag indient én dat hij de beslissing ervan afwacht. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De brief van de beslissing van de jirga kan slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Bovendien betreft het louter een kopie waarvan de bewijswaarde sowieso eerder relatief is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke

documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Uw medische documenten kunnen evenmin problemen in Afghanistan aantonen. Ze tonen aan dat u in België bent behandeld voor tbc en genezen bent maar ze zeggen niets over uw problemen in Afghanistan."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gesteld dat overeenkomstig de beslissing die aan verzoeker door de Dienst Voogdij werd betekend op datum van 10 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd en die aantoonde dat hij op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidde: *"We kunnen besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimumleeftijd is"* en dat hij daarom niet kan worden beschouwd als minderjarige. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker stelt dat hij slecht geadviseerd was en zwak was toen hij in België aankwam, dat hij namelijk gezondheidsproblemen had, aangezien hij aan tuberculose leed, dat om in aanmerking te komen voor een snelle behandeling, hij aangaf dat hij in 2005 was geboren, dat hij de Raad verzoekt rekening te houden met de omstandigheden die hem ertoe hebben gebracht zijn verklaringen af te leggen, dat hij tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS zonder aarzeling heeft toegegeven en de redenen voor deze verklaringen heeft toegelicht, dat die redenen gezien zijn lichamelijke gezondheidstoestand begrijpelijk zijn. Met dit betoog richt hij zich tegen het motief *"Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud toegaf, nadat u eerst herhaalde in 2005 geboren te zijn, dat u had gelogen over uw geboortedatum, ondermijnt dit alsnog uw algemene geloofwaardigheid (CGVS, 8). Gevraagd naar het verschil tussen uw verklaarde leeftijd en de leeftijd die het leeftijdsonderzoek uitwijst, zei u dat u uzelf als minderjarige registreerde omdat u ziek was, onderdak nodig had en hier wou studeren (CGVS, 8). Hoewel hier begrip voor kan worden opgebracht, wordt er van een verzoeker verwacht dat die van bij aanvang de waarheid verteld en eerlijke verklaringen aflegt over zijn identiteit. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid."*

Voormeld motief acht de Raad overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.5. Door louter vast te houden aan zijn verklaringen over zijn relatie met C. en de manier waarop zij elkaar ontmoet hebben en verder zijn op het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen, met name dat C. regelmatig op zijn werkplek kwam eten en hem fooi gaf, waardoor er zeker een vertrouwensband kon ontstaan, dat hij geen vragen stelde en deze gebaren duidelijk waardeerde en dat nadat hij C. in het restaurant had gezien, hij deze toenadering aanvaardde, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld: *"Uw relaas dat u als tussenpersoon fungeerde in de relatie tussen uw nicht en C. (...), de soldaat van het Afghaanse leger, is niet aannemelijk. Allereerst is het niet geloofwaardig hoe u juist in deze positie belandde. U zou een band opgebouwd hebben met C. (...) doordat hij regelmatig kebab kwam eten in de zaak waar u werkte en daarbij telkens veel fooi gaf (CGVS, 19-21). De eerste keer dat hij naar het restaurant kwam zou hij ineens ook uw nummer hebben gevraagd waarna hij u regelmatig opbelde om te vragen hoe het met u ging (CGVS, 23-24). U stelde dit alles niet in vraag en vond het allemaal normaal (CGVS, 21 en 24). Hij maakte nooit een praatje met u als hij naar het restaurant kwam. Hij zette zich, at, betaalde te veel voor zijn maaltijd en vertrok (CGVS, 23). Dat is absoluut geen gedrag dat je kan verwachten van een vriend. Dat u zich vervolgens geen vragen bij het feit dat een*

onbekende zonder aanleiding plots bevriend wilde worden met u is dan ook opmerkelijk. Ook kon u geen persoonlijke details geven over hem zoals zijn positie in het leger of de regio waar hij vandaan kwam (CGVS, 22). Dat zijn zaken die u als 'vrienden' normaal gezien wel bespreekt, zeker in de Afghaanse context waar netwerken zeer belangrijk zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u direct volledig meeding in zijn opzichtige toenaderingspogingen is niet geloofwaardig.

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u zoveel moeite deed voor hem. Op zijn verzoek bezorgde u boodschappen met eten aan uw ouderlijk huis en het huis van uw nicht (CGVS, 21-22). U stelde zich daar echter nooit vragen bij. "Ik had niet nagedacht en ik had geen info over de motieven van de persoon." waren uw letterlijke woorden (CGVS, 22). Ook wist u niet waarom u hem vertrouwde (CGVS, 23), gezien het belang van netwerken in Afghanistan is dit zeer opmerkelijk. Het is niet geloofwaardig dat u zich geen vragen stelde bij de beweegredenen van deze plotse, spontane liefdadigheid. Bovendien hadden noch uw gezin, noch het gezin van uw nicht bedenkingen bij het feit dat u van tijd tot tijd onverhoeds kwam aanzetten met boodschappen (CGVS, 21-22)." Evenmin werpt hij met dit betoog een ander licht op deze motieven.

Waar verzoeker nog stelt dat hij, zoals elke persoon in nood, geen vragen stelde en deze gebaren duidelijk waardeerde, beperkt hij zich tot de loutere bewering dat hij op het ogenblik dat hij door C. werd benaderd een persoon in nood zou zijn geweest zonder dit enigszins te staven of concreet toe te lichten. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader werkte en zijn gezin onderhield (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-11) zodat niet blijkt dat verzoeker een persoon in nood was die financiële en/of materiële steun van C. behoefde.

4.7.1.6. Over het motief *"Daarnaast bezorgde u in opdracht van hem een gsm aan uw nicht en lokte u haar met een smoes mee naar de bazaar; opnieuw zonder stil te staan bij zijn motieven of de eventuele consequenties van uw acties (CGVS, 24-26). Naar eigen zeggen "wist u heel weinig" over de aard van de relatie tussen C. (...) en uw nicht (CGVS, 22). Dit is uiterst merkwaardig. Als een Pasthoen moet u er zich bewust van geweest zijn dat u de eer van uw familie zou schaden door een ongetrouwde nicht aan een bijna onbekende man over te dragen of zelfs maar in contact te brengen. Immers is de Afghaanse maatschappij een groepsmaatschappij waar het collectieve belang belangrijker wordt geacht dan het individuele. Het is evenmin aannemelijk dat u niet stil gestaan heeft bij de mogelijke gevolgen die u hierdoor kon ondervinden, zeker gezien het feit dat haar broers bij de taliban zouden zitten (CGVS, 17) en eer een van de belangrijkste waarden bij de Pasthoenen is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het vervolg is evenmin waarschijnlijk. Onderweg naar de bazaar zouden u en uw nicht niet gepraat hebben over de eigenlijke reden van de uitstap. Jullie zouden de smoes om kleren te gaan kopen kunstmatig in stand gehouden hebben hoewel jullie ongetwijfeld wisten dat dat niet het doel was van de trip naar de bazaar (CGVS, 25). Dat is vreemd. Jullie hadden op dat moment immers de gelegenheid om vrijuit tegen elkaar te spreken. Aangekomen in de bazaar zou uw nicht meteen ingestapt zijn bij C. (...) die haar stond op te wachten in zijn politietruck. U kreeg vervolgens de boodschap dat uw taak erop zat en dat u terug naar huis mocht keren (CGVS, 25). Het is frappant dat u zich opnieuw geen vragen stelde bij het hele gebeuren (CGVS, 26). Uw nicht vertrok met een quasi onbekende man en u vond dat blijkbaar normaal. (...) Gezien het grote belang van de familie-eer die verweven zit doorheen de Pashtunwali, de gedragsregels van de Pasthoenen, is dit uiterst opmerkelijk. Dat u hier zo gelaten en ongeïnteresseerd mee omging is absoluut niet geloofwaardig."* stelt verzoeker dat hij achteraf zijn ernstige vergissing besepte en deze betreurde, dat hij naïef was geweest en zich had laten beetnemen, dat hij gemanipuleerd was zonder het te beseffen, dat hij niet op de hoogte was gesteld van de bedoelingen van zijn nicht en de soldaat, dat wat hem betreft, hij zijn nicht alleen maar mee hoefde te nemen naar de bazaar zodat het stel kon gaan winkelen, dat hij niet besepte dat de soldaat een uitgebreider plan had uitgedroefd en dat zijn nicht zou worden meegenomen.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker naïef was geweest, zich had laten beetnemen, zich had laten manipuleren en niet besepte dat soldaat C. een uitgebreider plan had uitgedroefd en dat zijn nicht zou worden meegenomen, zoals verzoeker voorhoudt, heeft verweerder alsnog terecht gesteld dat verzoeker er zich als een Pasthoen bewust van moet zijn geweest dat hij de eer van zijn familie zou schaden door een ongetrouwde nicht zelfs maar in contact te brengen met een bijna onbekende man, dat immers de Afghaanse maatschappij een groepsmaatschappij is waar het collectieve belang belangrijker wordt geacht dan het individuele. Voorts heeft verweerder op pertinente wijze gemotiveerd dat het evenmin aannemelijk is dat hij niet heeft stilgestaan bij de mogelijke gevolgen die hij hierdoor kon ondervinden, zeker gezien het feit dat de broers van zijn nicht bij de taliban zouden zitten en eer een van de belangrijkste waarden bij de Pasthoenen is, dat het frappant is dat hij zich geen vragen stelde bij het hele gebeuren waarbij zijn nicht instapt bij C. in zijn politietruck en hij de boodschap krijgt dat zijn taak erop zat en dat hij naar huis mocht terugkeren, dat zijn nicht vertrok met een quasi onbekende man en hij dat blijkbaar normaal vond, dat gezien het grote belang van de familie-eer die verweven zit doorheen de Pashtunwali, de gedragsregels van de Pasthoenen, dit uiterst opmerkelijk is en dat hij hier zo gelaten en ongeïnteresseerd mee omging, absoluut niet geloofwaardig is.

Voor het overige beperkt verzoeker zich met voornoemd betoog tot het herhalen van zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaringen. Hij werpt hiermee geen ander licht op voornoemde motieven.

Verzoekers betoog dat, wat het feit betreft dat hij ermee heeft ingestemd betrokken te zijn bij het plan van de soldaat en zijn nicht, hij achteraf zijn ernstige vergissing beseft en deze betreurt, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven.

4.7.1.7. Over het motief *“Verder is het niet aannemelijk dat het nieuws van de verdwijning van uw nicht zich zo snel verspreidde. Amper 20 tot 30 minuten nadat ze in de bazaar in de auto was gestapt, werd u al opgebeld door uw vader (CGVS, 26). Hij wist te vertellen dat het gerucht de ronde deed in het dorp dat uw nicht was weggelopen met een militair en dat u haar had weggebracht (CGVS, 26). Het is opmerkelijk dat op zo’n korte tijdspanne het hele dorp op de hoogte was. Bovendien kon u nauwelijks toelichten hoe het nieuws zich had verspreid. Mogelijks zouden uw burens met een winkel in de bazaar het voorval hebben gezien en doorgezegd. Dit was echter speculatie want u kon niet zeggen welke burens het voorval gezien hadden, of ze het wel degelijk gezien hadden, wie ze hadden ingelicht erover en hoe en van wie uw vader het nieuws uiteindelijk had vernomen (CGVS, 27). Uw verklaringen hieromtrent waren zo vaag en vrijblijvend dat er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid ervan.”* stelt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden van de zaak, dat dit een klein dorp is waar iedereen elkaar kent.

Het loutere feit dat verzoeker zou hebben gewoond in een klein dorp waar iedereen elkaar kent, vormt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat het hele dorp op zo’n korte tijdspanne – met name amper 20 tot 30 minuten nadat verzoekers nicht in de bazaar in de auto van C. was gestapt – van deze ontmoeting al op de hoogte was. Verzoeker licht verder ook niet toe met welke andere omstandigheden van de zaak rekening moet worden gehouden. Bovendien, zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat het nieuws zich naar en in een klein dorp razendsnel kan verspreiden, heeft verweerder in elk geval terecht gesteld dat verzoeker ook nauwelijks kon toelichten hoe het nieuws zich had verspreid, dat zijn burens met een winkel in de bazaar mogelijk het voorval gezien hadden en doorgezegd, dat dit echter speculatie was want dat hij niet kon zeggen welke burens het voorval gezien hadden, of ze het wel degelijk gezien hadden, wie ze hadden ingelicht erover en hoe en van wie zijn vader het nieuws uiteindelijk had vernomen en dat verzoekers verklaringen hieromtrent zo vaag en vrijblijvend waren dat er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid ervan.

Waar verzoeker stelt dat hij alleen maar kan speculeren, dat een dorpeling zeker had gezien dat zijn nicht in het voertuig van de soldaat stapte en omdat er iets ongewoons aan de hand was, hij dit direct aan het dorp had gemeld, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerder op het CGVS verklaarde speculaties. Hij werpt hiermee geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing, te meer zelfs in het geval hij enkel kon speculeren wie in de bazaar het gezien had, van verzoeker wel kan verwacht worden dat hij minstens kon toelichten hoe en van wie zijn vader het nieuws uiteindelijk had vernomen, daar hij over deze informatie niet hoeft te speculeren en deze eenvoudigweg aan zijn vader kon vragen. Waar hij nog stelt dat het ongebruikelijk is dat een jong meisje in een voertuig van een vreemde stapte, wat onmiddellijk de aandacht trok, ziet de Raad niet in, en licht verzoeker ook niet toe, op welke wijze dit – namelijk de reden waarom dit zou worden rondverteld – een ander licht werpt op de motieven dat hij nauwelijks kon toelichten hoe het nieuws zich had verspreid, dat zijn burens met een winkel in de bazaar mogelijk het voorval gezien hadden en doorgezegd, dat dit echter speculatie was want dat hij niet kon zeggen welke burens het voorval gezien hadden, of ze het wel degelijk gezien hadden, wie ze hadden ingelicht erover en hoe en van wie zijn vader het nieuws uiteindelijk had vernomen en dat verzoekers verklaringen hieromtrent zo vaag en vrijblijvend waren dat er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid ervan.

4.7.1.8. Met het betoog dat het leden van zijn eigen familie betrof, dat de risico’s voor hem dus nog groter zijn, dat de taliban gemakkelijk wisten waar hij zich kon bevinden en dat verzoekers vader daarom het liefst wilde dat hij snel naar Kabul vertrok, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld: *“Het vervolg van uw relaas is evenmin waarschijnlijk. Bij aankomst in het dorp zou uw vader direct besloten hebben om u uit veiligheidsoverwegingen naar Kabul te sturen. De broers van uw nicht waren immers leden van de taliban die u sowieso verantwoordelijk zouden houden voor haar verdwijning (CGVS, 27-28). Het is opmerkelijk dat u zelf niet nadacht over dit risico alvorens uw nicht aan een quasi onbekende over te dragen. Wanneer de taliban vervolgens naar uw huis komen kan uw vader hen overtuigen om tot na de begrafenis te wachten alvorens tot actie over te gaan (CGVS, 19, 29). Gezien de reputatie van de taliban is het merkwaardig dat ze hier zomaar mee akkoord gaan. Bovendien had uw vader toen ook reeds kunnen vertellen dat u reeds gevlucht was (CGVS, 29).”* Immers wordt het niet opmerkelijk bevonden dat zijn vader direct besloten heeft om, gelet op het feit dat de broers van zijn nicht leden van de taliban waren die hem sowieso verantwoordelijk zouden achten voor de verdwijning, hem naar Kabul te sturen, doch wel dat hij zelf niet nadacht over het risico dat de broers van zijn nicht hem sowieso verantwoordelijk zouden achten voor de verdwijning, alvorens zijn nicht aan een quasi onbekende over te dragen.

4.7.1.9. Met betrekking tot het motief *“Daarnaast gaf u een aantal tegenstrijdige verklaringen in vergelijking met wat u beweerde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij DVZ dat de dorpsouderen een aantal dagen na de begrafenis van uw nicht waren samengekomen (zie vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS daarentegen beweerde u dat de jirga plaatsvond op dezelfde dag van de begrafenis (CGVS, 29). Toen u hiermee werd geconfronteerd ontkende u dat u zoiets had gezegd tijdens het interview bij DVZ (CGVS, 29). Nochtans werden uw verklaringen aan u voorgelezen en heeft u deze ondertekend ter goedkeuring (zie vragenlijst). U verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geen opmerkingen had over het eerste interview afgenomen bij DVZ en dat aan u werd voorgelezen (CGVS, 6)”* bevestigt verzoeker dat de bijeenkomst na de begrafenis werd gehouden, op dezelfde dag.

De Raad wijst erop dat het louter volharden in één versie van de feiten de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan opheffen of uitklaren.

In zoverre verzoeker met zijn stelling dat de bijeenkomst na de begrafenis werd gehouden, op dezelfde dag en dat de taliban in feite hadden gewacht tot de gebeurtenis voorbij was alvorens verder actie te ondernemen, zou wensen te betogen dat de jirga plaatsvond op de dag van de begrafenis, zoals verklaard op het CGVS, doch de taliban dit besluit pas later meedeelden, kan hij niet gevolgd worden. Uit de verklaringen van verzoeker bij de DVZ dat een aantal dagen na de begrafenis van zijn nicht de dorpsoudsten en de familie van zijn oom samenkwamen, blijkt dat dit wel degelijk betrekking heeft op de jirga-bijeenkomst zelf en niet op het kennisgeven van het besluit, daar verzoeker onmiddellijk volgend op voormelde verklaring stelt *“Ze beslisten dat door mijn schuld S. (...) gevlucht is en dat ik daarom ook moet gedood worden”* (vragenlijst CGVS, nr. 5).

Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij bij aankomst in België ziek was en daarom misschien foute dingen heeft gezegd tijdens zijn eerste interview toen hij nog ziek was, merkt de Raad op dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar het verloop van zijn interview bij de DVZ en hij hierop antwoordde dat het eerste, korte interview bij de DVZ goed is verlopen, dat hij de tolk goed had begrepen tijdens zijn eerste interview, dat hij toen een goede samenvatting en de belangrijkste elementen van zijn problemen heeft kunnen geven, dat de samenvatting aan hem werd voorgelezen en dat hij geen opmerking heeft over het eerste interview (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Dat hij thans beweert dat hij misschien foute dingen heeft gezegd omdat hij nog ziek was, is dan ook niet ernstig. Bovendien betreft dit een *post factum*-verklaring, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing kan worden beschouwd.

4.7.1.10. Over het motief *“De meest opvallende discrepantie tussen uw verklaringen op DVZ en die op het CGVS is de manier waarop uw vader het nieuws vernam dat u schuldig was bevonden op de jirga en dat u gedood moest worden. Bij DVZ beweerde u dat het de dorpsouderen en de familie van uw nicht waren die deze boodschap hadden overgebracht (zie vragenlijst, vraag 5). Tijdens het interview op het CGVS was er ineens ook sprake van een brief waarin de beslissing stond neergeschreven (CGVS, 19). Toen u hiermee werd geconfronteerd beweerde u dat u pas na het interview bij DVZ aan uw vader zou hebben gevraagd of er tastbare bewijzen waren van de bedreigingen (CGVS, 30). Moest u werkelijk vervolging vrezen kan men verwachten dat u al vroeger actie zou hebben ondernomen om de bewijsstukken te verzamelen die uw vrees kunnen staven. Bovendien had u geen idee wat er in brief stond of welke datum erop stond (CGVS, 30). Dat is toch frappant. Van een verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van (dreig)brief, die de directe oorzaak van zijn problemen vormt, uitvoerig kan toelichten. Deze brief vormt immers de kern van het asielrelaas van de verzoeker, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Het feit dat u moeilijk kan lezen is geen valabel argument (CGVS, 30). Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige overgave aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de documenten te achterhalen. Het feit dat u naliet dit te doen en daarenboven zelf bevestigde dat u geen interesse had in de inhoud van de brief (CGVS, 30), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in het Pasthu kon lezen maar niet schrijven (CGVS, 15).”* stelt verzoeker dat de taliban in feite hadden gewacht tot de gebeurtenis voorbij was alvorens verdere actie te ondernemen, dat zijn vader het besluit van de jirga van zijn neven vernam, die het besluit bij hen thuis kwamen neerleggen, dat er dus geen sprake is van een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen.

Uit de vragenlijst CGVS kan niet eenduidig blijken dat verzoeker verklaarde dat *“het de dorpsouderen en de familie van (zijn) nicht waren die deze boodschap hadden overgebracht”*. Er blijkt niet dat verzoeker uitdrukkelijk heeft toegelicht door wie en op welke wijze zijn vader geïnformeerd werd over het besluit. Echter neemt dit niet weg dat het wel degelijk frappant is dat verzoeker pas voor het eerst melding maakt van een brief waarin de beslissing stond. Verzoekers betoog heeft betrekking op een overtoollig motief en haalt de pertinente vaststellingen *“Tijdens het interview op het CGVS was er ineens ook sprake van een brief waarin de beslissing stond neergeschreven (CGVS, 19). Toen u hiermee werd geconfronteerd beweerde u dat u pas*

na het interview bij DVZ aan uw vader zou hebben gevraagd of er tastbare bewijzen waren van de bedreigingen (CGVS, 30). Moest u werkelijk vervolging vrezen kan men verwachten dat u al vroeger actie zou hebben ondernomen om de bewijsstukken te verzamelen die uw vrees kunnen staven. Bovendien had u geen idee wat er in brief stond of welke datum erop stond (CGVS, 30). Dat is toch frappant. Van een verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van (dreig)brief, die de directe oorzaak van zijn problemen vormt, uitvoerig kan toelichten. Deze brief vormt immers de kern van het asielrelaas van de verzoeker, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Het feit dat u moeilijk kan lezen is geen valabel argument (CGVS, 30). Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige overgave aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de documenten te achterhalen. Het feit dat u naliet dit te doen en daarenboven zelf bevestigde dat u geen interesse had in de inhoud van de brief (CGVS, 30), ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in het Pasthu kon lezen maar niet schrijven (CGVS, 15)." niet onderuit. Zijn kritiek is dan ook niet dienstig.

Verzoeker betoogt dat hij de beslissing kort voor het interview bij het CGVS kreeg, wat verklaart waarom hij niet de tijd had om een vertaling van de inhoud van de beslissing te vragen, doch toont niet aan dat hij zich voor zijn persoonlijk onderhoud niet via informele weg, bijvoorbeeld via één van zijn Afghaanse vrienden met wie hij samenwoonde/samenwoont (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), kon informeren over de inhoud van de brief. Waar verzoeker stelt dat hij zich schaamt voor de feiten waarvan hij beschuldigd wordt en voor het feit dat hij zo naïef is geweest, waardoor hij dit document niet durft te tonen aan andere leden van zijn gemeenschap die zijn taal spreken om een vertaling te krijgen, merkt de Raad op dat verzoekers schaamte zijn desinteresse in de inhoud van de brief niet kan vergoelijken. Verweerder heeft terecht gesteld dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van de (dreig)brief, die de directe oorzaak van zijn problemen vormt, uitvoerig kan toelichten, dat deze brief immers de kern van zijn asielrelaas vormt, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen en dat het feit dat hij naliet dit te doen en daarenboven zelf bevestigde dat hij geen interesse had in de inhoud van de brief, zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Bovendien, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in het Pasthou kon lezen maar niet schrijven, zodat het sowieso frappant is dat hij geen idee had wat er in brief stond of welke datum erop stond.

4.7.1.11. Over het motief *"Verder is het opmerkelijk dat u niet wist of de taliban na uw vertrek nog bedreigingen hadden achter gelaten. Zo zou uw vader er nooit iets over hebben gezegd aan de telefoon (CGVS, 31) nochtans hadden jullie regelmatig contact (CGVS, 12) en woont uw familie nog steeds in het dorp (CGVS, 12). Uzelf zou er ook nooit naar hebben geïnformeerd omdat het u zagezegd niet interesseerde (CGVS, 31-32). Dat is toch frappant en hoogst ongeloofwaardig. Van iemand wiens leven in gevaar is in Afghanistan, kan worden verwacht dat hij alle mogelijke moeite doet om te achterhalen hoe zijn situatie evolueert in zijn thuisland. Van uw vader kan dan weer worden verwacht dat hij u op de hoogte houdt hiervan. Het betreft immers de reden waarom u de uiterst ingrijpende keuze maakte om uw geboorteland te ontvluchten. Het feit dat jullie beiden hier zo laks mee omspringen, getuigt van een onbevattelijke desinteresse in de eigen problematiek en het doet vermoeden dat u helemaal geen gevaar loopt in Afghanistan."* stelt verzoeker dat hoewel hij telefonisch contact heeft met zijn familie, het opnieuw moeilijk is om dit onderwerp te bespreken gezien zijn schaamte, dat hij zich er namelijk van bewust is dat zijn naïviteit heeft geleid tot de dood van zijn nicht en tot de problemen die hij heeft ondervonden. De Raad merkt op dat verzoekers schaamte zijn gebrek aan informatievergaring en zijn desinteresse in de situatie in Afghanistan niet kan vergoelijken. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarnaast kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn vader, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de eventuele bedreigingen die de taliban na zijn vertrek voor hem hebben achtergelaten. Verweerder heeft terecht gesteld dat dit getuigt van een onbevattelijke desinteresse in de eigen problematiek en dat dit doet vermoeden dat verzoeker helemaal geen gevaar loopt in Afghanistan.

De loutere bewering in zijn verzoekschrift dat zijn familie geen last heeft van de taliban vanwege de onderlinge familiebanden en dat de bedreigingen uitsluitend tegen hem zelf gericht zijn, doet aan voornoemde vaststellingen geen afbreuk. Immers wordt het niet opmerkelijk bevonden dat zijn familie geen bedreigingen ten aanzien van hen ontvangen, doch wel dat verzoeker niet wist of en geen interesse had in het feit of de taliban na zijn vertrek nog bedreigingen voor hem hadden achtergelaten.

Verzoekers licht bovendien niet toe dat en zo ja, wanneer, hij de informatie dat zijn familie geen last heeft van de taliban alsnog verkregen heeft na zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

4.7.1.12. Waar verzoeker tot slot op algemene wijze stelt dat zijn verklaringen gedetailleerd zijn en het mogelijk maken de door hem aangevoerde vrees vast te stellen, blijkt hij het oneens te zijn met de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.2., doch slaagt hij er met dit betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin slaagt hij er met dit betoog in een ander licht te werpen op voornoemde motieven.

4.7.1.13. Verzoeker stelt nog dat er sinds jaren een gewelddadig conflict aan de gang is in Afghanistan, dat sinds augustus 2021 de taliban de controle over het land hebben overgenomen en de situatie voor alle burgers en vooral voor de risicoprofielen verslechterd is, doch werpt hij ook met dit betoog geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing zoals uiteengezet in punt 4.7.1.2., te meer hij geenszins verduidelijkt welk risicoprofiel hij zou hebben, nog minder aannemelijk maakt dat hij dat risicoprofiel heeft.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog verklaart dat hij voor de machtsovername een militair geholpen heeft en dat hij daardoor problemen heeft met de taliban, blijkt uit wat voorafgaat dat verzoeker zijn vluchtrelaas, waarbij hij aldus is gevlucht nadat hij een militair had geholpen, niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat blijkt dat verzoeker door zijn (vermeende) banden met een militair problemen heeft gekend met de taliban.

4.7.1.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De

de *facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De

moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*,

december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlocht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid

van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker betoogt dat Zabiullah Mujahid in een verklaring op 31 augustus 2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft verklaard dat Afghanen aan wie in Europa asiel is geweigerd en die naar Afghanistan zijn gedeporteerd, voor het gerecht zullen worden gebracht, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.7.2.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij vreest dat hij als verwesterd kan worden beschouwd omdat hij in juli 2021, bijna drie (thans: vijf) jaar geleden, uit Afghanistan vertrok en sinds september 2022 in België leeft. Hij stelt dat hij zich op natuurlijke wijze heeft geïntegreerd en gewoonten aangenomen heeft die de taliban als Europees beschouwen, dat hij duidelijk verwesterd is. Hij stelt dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het verzoekschrift, de aanvullende nota en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven en in een kebabzaak werkte (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 3,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 19 september 2022, *in casu*, meer dan 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn verloofde, zijn vader, zijn broer, zijn paternale oom en zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-12). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn vader en zijn verloofde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij gewoonten aangenomen heeft die de taliban als Europees beschouwen, dat hij duidelijk verwesterd is, dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, beperkt hij zich tot blote beweringen.

Waar verzoeker tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden te onderbouwen door toe te lichten dat hij zich op natuurlijke wijze geïntegreerd heeft en ter terechtzitting te stellen dat hij werkt, beperkt hij zich eveneens tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïmagineerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van meer dan 3,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia en de moraliteitswet, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf

bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoekers herkomst uit een ruraal gebied is niet van die aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De omstandigheid dat hij afkomstig zou zijn uit ruraal gebied, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679

(c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Ook betreffende de verwijzing van verzoeker naar andere arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van oud artikel 39/2, §1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 2 van het EVRM – waarvan verzoeker de schending aanhaalt in het verzoekschrift – inhoudelijk overeen met oud artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt *in casu* noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van oud artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.4.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en

heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota, noch uit de landeninformatie aangebracht door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'Bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker stelt dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand het direct gevolg is van de internationale sancties dewelke werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals

voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Betreffende verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de "*ongekende economische en (...) humanitaire crisis*" in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.7.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken in de aanvullende nota van de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren en te stellen dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, broer, verloofde, paternale en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-12). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende vader en verloofde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13).

Waar hij betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn gezin in Afghanistan in een precaire situatie leeft, dat het risico bestaat dat hij, indien hij naar Afghanistan terugkeert, in een vergelijkbare situatie terechtkomt, of zelfs nog erger, aangezien het aan hem te danken is dat zijn gezin thans kan overleven, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat zijn gezin in Afghanistan in een precaire situatie leeft en dat het aan hem te danken is dat zijn gezin thans kan overleven. Hij legt in dit verband geen enkel stavingstuk voor. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader de familie onderhoudt met de velden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Hij licht niet toe waarom dit thans anders zou zijn.

4.7.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke

elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

4.7.4.5. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.8. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*‘Tehreek-e-Taliban’* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog

plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 8 april 2026 neergelegde aanvullende nota.

Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Waar verzoeker een betoog voert over het gebrek aan voldoende nauwkeurige en actuele informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij opnieuw op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota op de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan en stelt dat niet meer kan gesteld worden dat het probleem zich beperkt tot 'schermutselingen' aan de grens. Hij verwijst naar drie artikels uit 'The New York Times'. De artikels van maart vermelden een luchtaanval van Pakistan op Kabul waarbij een afkickenentrum, dat een voormalige basis van de VS zou zijn geweest, werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Volgens een artikel gaf Pakistan aan dat het doelwit een munitiedepot was. Deze artikelen gaan verder in op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden.

Verzoeker toont niet aan dat er heden sprake zou zijn van een wezenlijk andere situatie dan deze hierboven wordt beschreven, waarbij het geweld zich vooral concentreert in de grensgebieden en occasioneel ook doelwitten in de grotere steden worden aangevallen.

Er blijkt niet dat het district Dahane Ghorī in de provincie Baghlan, waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek wordt geviséerd of zwaar wordt getroffen door de grensoverschrijdende incidenten met Pakistan. De EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026 alsook de door verzoeker bij aanvullende nota voorgelegde informatie bevat namelijk geen informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.9. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, doet aan het voorgaande niets af.

Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 8 april 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij stelt in heel algemene bewoordingen dat de integratie van verzoeker in België een essentieel element is, dat integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland, maar laat opnieuw na de beweerde verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren en te stellen dat IOM niet meewerkt betreffende terugkeerders uit het Westen, SEM zelf toegeeft dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is het niet bestaat en dat de cijfers van het UNHCR slechts een zeer kleine portie betreffen van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije die door het UNHCR geregistreerd werden en dat daarenboven wel degelijk problemen gerapporteerd werden, alsook dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet kan vergeleken worden met de situatie van permanente terugkeerders, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De Raad merkt nog op dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voldoende is en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Ook door te betogen onder verwijzing naar rapporten dat de socio-economische situatie van terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven en dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto* autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijnende armoede en noden in Afghanistan, werpt verzoeker, zoals reeds werd aangehaald, geen ander licht op de gemaakte analyse van de socio-economische situatie, zoals vermeld in punt 4.7.4. Evenmin door te wijzen op een aardbeving van 3 november 2025.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog wijst op de algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan, wijst de Raad op wat hieromtrent uiteengezet werd in punt 4.8.2.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER